

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1872.

Priis: 6 Sk. pr. Bipl.

Tilbageblif paa Utah-Møssærerne.

Af en Ikke-Mormon.

(Fra „Cincinnati Commercial“.)

De Sidste-Dages Hellige have altid påstaaet, at Herren er paa deres Parti, og de henpege til Begivenhederne i den sidste Tid som Bevis herpaa, og det store Held, som bestandig har begunstiget dem, synes ogsaa at bekræfte dette. Men desom vi indromme, at Herren har ladet Mormonerne vedvarende Netfærdighed, maae vi altsaa slutte, at vor Side af Sagen er blevet ledet af Djævelen og Dr. Newman. Satan og Dr. Newman udgjorde et godt Forspænd og arbeidede trolig tilsammen, men Herren var dem for sterk i Længden. De gif ud med stor Pomp og Held, og det syntes for en Tid, som om de vilde have pidset de Hellige ud af Utah, om ikke ud af hele Jorden; men de stolede lidt formeget paa deres egen Fasthed og Styrke, og dersor led de et stort Nederlag. Om de nu ønske at opgive Kompaniistabet eller fortsætte paa de gamle

Betingelser, det er Noget jeg ille er bejendt med, men da deres forenede Bestræbelser ere blevne lønnede med saadant daarligt Resultat, er det troligt, at de ville opgive deres Planer for Nærværende.

Dr. Newmans Ønske at knuse Mormonerne er naturligvis ikke uden Marsag. Hvad Djævelen angaaer, har han sandsynligvis givet sig af med dem ifolge almindelige Principer; thi Mormonerne, der ere ødruelige, flittige, virksomme, der passer deres egne Sager og hverken drifte eller spille, ere ille Folk, som han kan glæde sig over. Dr. Newmans Attraa er at blive Præsident Grants aandelige Raadgiver, og i dette har han udentvivl været meget heldig, men naarfomhæft han begynder at blande sig i verdslige Anliggender, da er han en aldeles uhyndig Raadgiver, og dersom man tillod ham at handle efter sit eget Hoved, vilde han rette

sine geistlige Angreb imod Enhver og sætte Negeringen i flere Forlegenheder, end den kunde komme ud af i en heel Generation. Han har staet bag Præsidenten i Mormon-Angrebet; han har havt stor Indflydelse over ham, og han har benyttet denne Indflydelse og sat hele Negeringen op imod Utah og Mormonerne, hvis Forbrydelse er, at de have en Religion.

Newman reiste op til Mormonerne for en Tid siden for at knuse dem med sin Weltalenheds Magt. Han stemte ikke for at bruge Sværdet dengang, men drog op imod dem med et Usens Kjævebeben — og blev slagen! Mormonerne have et stort Tabernakel, der er bygget i en ædel Stil; Bygningen har kostet $1\frac{1}{2}$ Million Dollars og kan rumme 13,000 Mennesker. I dette prægtige Lokale tillod de Dr. Newman at eptræde, og det var saa opfyldt af Tilhørere, at Newman aldrig har havt Anledning til at tale for en saa stor Forsamling i sit Liv. Den geistlige Mand tænkte at tilintetgjøre Mormonerne med sin overvæltende Lærdom og sit Kjendstab til det hebraiske Sprog, men han havde storligen forregnet sig; han sandt iblandt dem to Eldster, der vare ham aldeles overlegne i dette Sprog. Han maatte snart indtage Forsvarsstilling, og de slog ham fuldstændig med Bibelen og Verdenshistorien. De havde forskellige Debater, og alle havde en knusende Effekt paa Newman. Tilsidst var han saa udmattet af at tale efter sit vidtloftige Manuskript og af at fremsette sine hebraiske Gloser, at han forlod Staden med dyb Uergrelse og med saadan Hast, at hans Tilbagetog lignede en vanærende Flugt. Han sandt i denne Orken Mænd, som besad langt mere Kundstab end ham i det græske, latiniske og hebraiske Sprog, og som vare ham fuldkommen overlegne i Oldtidens Literatur. Mange af disse Mormoneldster ere ikke fakt indstrænkede;

deres Stille, fredelige Stad forstyrre dem ikke i deres Studier, og dette er Varsagen til, at de ere videre fremme end Dr. Newman, der er nødsaget til at bruge en heel Deel af sin kostbare Tid som Præsident Grants Raadgiver og til at læse Washington Aviserne, hvilket jo Alt sammen virker forstyrrende paa Sindet og gør Hjernen udygtig til at behandle dybe og mere vanskelige Emner.

Den Höfslighed, som Mormonerne bevisste Dr. Newman, idet de overlod ham deres Tabernakel og syldte det med Tilhørere, viser, at de ere et opmærksomt og gjæstfrit Folk. De gave ham Anledning til at optræde for en langt større Forsamling, end han nogensinde kunde have Lejlighed til at fremstaae for i Washington; de vare ligesaa opmærksomme Tilhørere som hans egen Menighed. Vi maae beromme dem for god Opsorsel, endhåndt Mange ville maaße bebreide dem for daarlig Smag og Tidsspilde ved denne Lejlighed.

Lad os trække Stovlen paa det andet Been. Om nu Brigham Young eller en anden af Eldsterne havde reist til Washington og gjort Opsordring til Dr. Newman, om at faae benytte hans Prædikestol en Søndag eller to, vilde de have erholdt den? Nei ingenlunde! Den trofaste gode Sjælsøger vilde have oploftet sine Hænder med from Forfærdelse ved den blotte Tanke at lade en Mormon fremstaae i en af Hovedstadens Kirker. Den Höimodighed, som de bevisste mod ham, vilde han paa ingen Maade have bevist dem.

Efter at være kommen tilbage fra sit uhæderlige Nederlag i Salt Lake City, og efter at Forjættelsens Ebble var bleven til Aste paa hans Læber, thi han troede at kunne tilintetgjøre dette arme Folk med sine hebraiske Gloser, begyndte han igjen nem Præsident Grant at rette sine juridiske Angreb imod dem. Den Nolle, som

han sit Fuldmagt til at spille i denne usle Komedie, var baade lav, vanærende, nederdrægtig og feig. At en mægtig Regjering skulde foranstalte et Angreb imod et forsvarsløst Folk i Utah, uden anden Grund, end at dette Folk havde en Religion, der var forskellig fra vores, dersom vi kunne siges at have nogen, var en høist vanærende Handling. Og hvad er Resultatet? Vi have opegget og forurettet dette Folk over al Maade; vi have sat Nogle af dem i Fængsel, indtil Høiesteret, der ikke staaer under Dr. Newmans Ledelse, men under Lov og Retfærdighed, afgav sin Kjendelse i deres Favor, og vi have bragt Regjeringen i omtrent 100,000 Dollars Gjeld. Dette er Alt, som er udført.

Af alle de Feilgreb, som ere gjorte af den nuværende Styrelse, er der intet, som kan sammenlignes med dette. Dr. Newman burde udjages af Kabinetet som en udygtig Raadgiver. Præsident Grant sendte paa hans Forslag en udvalgt Skare af „Lov-Haandhævere“, som for det Meste bestod af fanatiske Methodister og Spillere, forsynede med Instruktion at gaae løs paa Mormonismen og ubrydde den.

De droge op til Utah. I deres blinde Iver ringeagtede de baade Loven og Evangeliet og den sunde Fornuft. Og nu kunne de fryde sig ved at see deres Arbeide henslængt i Øst og Vest, og aldeles tilintetgjort ved de Forenede Staters Høiesterets enstemmige Kjendelse i Sagen.

Dommer Mc Keans Opræden kan ikke undskyldes. Enten måtte han vide, at han gjorde Uret, eller ogsaa er han aldeles ustilket til at være en Retfærdighedens Haandhaver. Hans Fremgangsmaade var saa stjændig og lovstridig, saa stik imod alle Retfærdighedens Principer og al Humanitet, at Enhver kunde indsee det, selv om man aldrig havde seet en Lovbog. Vi have alle et instinktmæssigt Begreb om Retfærdighed, hvad enten vi hjende

Loven eller ikke, og betragtet fra dette Standpunkt alene, finde vi Mc Keans Opførsel ligefrem affælig. Han udførte sine ulovlige Foretagender i nogen Tid, og Aarsagen var, at han virkede i Utahs Bildnis, blev støttet af Præsident Grant, der efter havde en god Støtte i Dr. Newman; tillige havde han Venner i Pressen, der hver Dag strev rosende Artikler om hans Dygtighed.

Jeg fornadsagde, da jeg var i Salt Lake City, at Høiesteret vilde lade alle hans Planer og Foretagender gaae tilgrunde. Nederlaget har været stort, mine Landsmænd. Newman har nu udfundet, at der er blot eet Departement i denne mægtige Stat, som staaer under hans Kontrol.

Medens jeg op holdt mig i Utah, blev jeg gaafte slaet ved at see, hvilken Tillid Mormonerne nærede til Høiesteret, en Tro, at den opheiede Domstol vilde tilkjende dem Retfærdighed. Den Retfærdighed, som Mc Kean havde negtet dem, erholdt de af den store Domstol, af hvilken enhver Amerikaner har Grund til at være stolt, en Domstol, som staaer højt op holdt over alt det Smuds, som flyder af politiske og geistlige Stridigheder.

Sagen, som netop nu er paakjendt af Høiesteret, havde sit Udspring fra Ikke-Mormonernes Smag for stærke Drikke. Mormonerne drikke ingen Slags Spirituosa. Af denne Grund kunde de ikke harmonere med Uniondommerne i Utah. Dette er sorgeligt, men dog sandt. Først Hedningernes Indtog i Utah — enhver af dem en uafhængig Missionær for „Civilisationen“ paa sin Biis, bevæbnet med en Bibel i den ene Haand og en Flaske Brændeviin i den anden — fandtes der ikke et eneste Brændeviinsudsalg i hele Salt Lake City. Men ved Ankomsten af disse „Civilisationens“ Apostler blev der strax en livlig Omsæt-

ning af Spiritus. Mormonerne, der havde Byen under deres kontrol, sogte strax at hæmme dette Uvæsen ved at paalægge Brændevinshandlerne en Skat, der var saa stor, at den kunde anses som et lige-frem Forbud mod Salget af Spiritus.

De Handlende negtede imidlertid at betale denne høje Skat, og ifølge Byens Love lod Ørvigheden nogle af disse Herres Lager af Brændevin udtomme paa Gaden. Gierne fordrede Skadeserstatning og indankede Sagen for Mc Kean. Mc Kean udelukte alle Mormonerne fra Suryen, uagtet de udgjorde omtrent $\frac{9}{10}$ af Befolkningen, og aflagde den Dom, at By-Autoriteterne skulle betale Brændevinshandlerne en Sum, som beløb sig til tre Gange saa stor Verdi som det ud-temte Brændevin. Mc Kean, der var Mormonernes Fjende, lod saaledes sin Netsærighedsmaskine arbeide til Gunst for Hedningerne. Mormonerne under-læstede sig med Taalmodighed den aflagte Dom og appellerede til den høieste Dom-stol, hvor Lov og Ret bliver Enhver til-deel, hvad enten han befjender sig til den ene Religion eller den anden. Høiesterets-dommer Chase udtalte Netterns enstemmige Råndelse og tilbagekaldte Mc Keans uretfærdige Dom.

Dette var at give Underrettens Haand-hævere et Slag paa Munden. Grant havde været Mc Keans Ryggestød hele Tiden og opfordret ham til at knuse Barberne. Et storartet Angreb var sat i Gang i Dr. Newmans og Kristenhedens Navn, og man maatte drive det igennem, ligegyldig hvad Folgerne vilde blive. Medens Akerman var Attorney General, syntes han ikke om Fremgangsmaaden i Utah, og han lod Præsidenten til forskellige Tider vide dette. Akerman var ingen Jurist, men han kendte nok af Loven til at forståe, at det vilde tage en stemmehæfning med denne ulovlige Nettergang

mod Mormonerne. Men Grant vilde ikke lytte til Nogens Raad i denne Sag, undtagen Mc Keans og Dr. Newmans — han vilde reformere Utah. Præsident Grant, der ikke skulde have nogen Politik, som var i Opposition mod Folkets Billie, havde her paataget sig et An-liggende, som var stik imod baade Loven og Folkets Ønske. Men hvad skulde han vel frygte for, naar han var understøttet af Dr. Newman baade i timelig og aandelige Henseende? Da Cæsar engang rejste over en Sø, jeg erindrer ikke Navnet paa den, kom Folgerne med saadan Kraft, at Sosolkene blev bange, men den modige Mand bad dem ikke at være bange, saalænge han var ombord.

Attorney General Williams har heller aldrig bifaldet denne Fremgangsmaade mod Utah, og han har ø te sagt Grant sin Mening derom. Det var imidlertid ikke hans Bestilling at indblænde sig i Sagen, undtagen som Raadgiver, og naar han gjorde dette, stod han altid paa Mormonernes Side. Jeg seer af Depe-scherne, at Mc Keans Hustru har forladt Salt Lake City, hvilket burde være et Tegn paa, at Dommeren aldrig kommer tilbage. Han har vanceret sig selv og Dommersædet ved sin stammelige Opsor-sel; han har sat Regjeringen i store Ud-gifter og ophidset Mormonerne, og nu er det vel paa Tide, at han opgiver sit Embete i Utah. Mormonerne ønske en Dommer, der hjælper Loven, og som vil være nogenlunde upartisk i sine Netsfor-handlinger. Men hos Mc Kean vilde det være Daarstab for en Mormon at suge Ret.

Uagtet den bittere Pille, som Høieste-ret gav ham, idet den tilbagekaldte hans uretfærdige Domme, har Mc Kean været fripostig nok til at gaae op i Kongressen og der forsøgt at lokke nogle af dens Medlemmer, der ere forudindtagne mod

Mormonerne, til at forsøtte en eller anden Lov, der kunde dække hans Handlemaade, og tillige at forstaffe ham Midler til at fortsætte sin Forsolgelse mod Mormonerne. Daniel Voorhees indsørte en saadan Bill, til stor Glæde for Præsident Grant og Mc Kean. Billen har ogsaa udøvet en behagelig Indflydelse paa Dr. Newmans Sind. Den er et nyt Angreb mod de Hellige og er meget siffig affattet, saaledes at den kan undgaae Hoiersterets Indgreb. Denne Newmans og Voorhees's Bill forbryder ikke Mormonerne at have Sæde i Juryen, men den bemyndiger Dommeren, Marschalen og Attorneyen til at udskærde en Liste over 200 Borgere af de Forenede Stater, der have været bosiddende i Utah i seg Maaneder eller mere, og af denne Liste skal Juryen vælges!

Hvad Udsigt have Mormonerne til at faae Adgang til en Jury under saadanne Dommere og Marschaler, som de Præsident Grant har sendt op til Utah? Ifstedsfor at blive vragede ester at være udnævnte til Jurymænd, som var Skik under Mc Kean, ville de nu slet ikke blive udnævnte.

New York „Tribune“ siger, at Underretten har lidt et saa betydeligt Nederlag ved den af Hoiersteret afgivne Kjendelse, at den aldrig har lidt et større; tillige lader den Præsident Grants Fremgangsmaade, som var imod baade Altermans og Williams Onster og Raad, undergaae en streng Kritik. Den onster ogsaa at vide, hvem der er Præsidentens Raadgiver paa Bagtrappen. Hvad? er ikke „Tribune“ bekjendt med, at Dr. Newman indtager denne Hædersplads? Angaende hans vise Raad behøver man blot at henpege til de nuværende Affærers Tilsstand i Utah, til det indvirkede Lov-Nære, som er opkommen, og til de store retslige Udgifter, som naturligvis Regjeringen

kommer til at betale. Dersom Dr. Newman vilde være saa god at trække sig tilbage fra Præsidentens Bagdors Kabinet, og offre sin Lid lidt mere i den aandelige Ejendom, da vilde Landet maatte være lidt bedre faren. Det kunde ikke stade at gjøre et Forsøg i denne Henseende.

Regjeringens og Folkeets Opmærksomhed har i den sidste Lid været henvendt paa to Fængslingsakter. To Mænd blev berøvede deres Frihed — Brigham Young og Dr. Howard.

Brigham Young er en amerikanst Borger baade af Fødsel og Karakteer. Han har aldrig været Borger i noget andet Land; han er et Skud af den revolutionære Stamme; hans Fader kæmpede i Washingtons Armee, — Noget enhver Mand kunde være stolt af. Han var en Leder for de landsflygtige Mormoner, da de droge til Salt Lake Dalen, der den gang tilhørte Mexiko; han var en Mand, der havde Klogstab og Omtanke til at lede et Folk til stadig Fremgang og Velstand, for hvilket de ere ham Meget skyldig, og han har derved forsøgt Nationens Rigdomme i et storartet Maal. Han var den første Guvernør i Utah og indehavde denne Stilling til 1857 med flere af Præsidenternes Sanktion; han besorgede den store og vanskellige Postbesordring over de vilde Sletter og Ørkener fra Missouri-floden til Kalifornien, og han byggede en stor Deel af den indenlandiske Telegraflinie over samme Terræn; han paasaae at Diligencerouten var aaben, og havde det ille været for hans Skyld, havde Indianerne stoppet den; han anlagde 150 Miil af Pacific-Jernbanen, og 1000 Miil af Telegraflinier; han anlagde Utah Central Banen fra Salt Lake City til Ogden og er nu ifærd med at udstrekke den til den sydlige og nordlige Deel af Territoriet. Kort sagt, han har bygget

Fabrikker, besørget Postvæsenet, fægtet mod Indianerne, givet gjennemreisende Guldbagravere Føde, anlagt Jernbaner, oprettet Telegrafslinier og været den utrætteligste og driftigste Mand, der kan findes mellem Kalifornien og Mississippi Floden. Under Krigen, da Regjeringens Soldater vare i Syden, sendte Brigham Young, paa Præsident Lincolns Opsordring, 400 Mand 700 Mil ind i Ørkenen for at beskytte Posten mod Indianernes Angreb. Og naar vi saa betragte hans Fremgangsmaade i den sidste Tid, hvad gjorde han, da Chicago var afbrændt? Han strev sig selv paa Subscriptionslisten for 1000 Dollars og bevirkede, at hans Folk strev sig paa for — 15,000 Dollars.

Ikkedestomindre, denne gamle Mand, som nu er over de Halvfjærds, Son af en Soldat fra Frihedskrigen, en Mand, som i ti Aar har været Guvernør i Utah og Agent for Regjeringen i mange vigtige Unliggender, en Opretter af blomstrende Kolonier i Ørkenen, der har forsøgt Statskassen med mange Millioner, denne gamle Mand er — fængslet for Forbrydelser, hvilke han figes at have begaægt for tyve Aar siden! — fæstet i Fængsel paa en Mands Vidnesbyrd, der er en overbevist Morder, en Kvinde- og Borne-morder, en Menneskeslagter, en Hyæne i menneskelig Skikkelse! Dette blodplettede Affuum, denne overbeviste Morder og Meneder har Regjeringen antaget som Bidne imod Brigham Young, og den gamle hæderlige Mand er fæstet i Fængsel ene og alene paa denne Forbryders Vidnesbyrd! Tidlige har Regjeringen gjennem sine Ejendomme, nogle Fanatikere og sneverhjertede Personer, der kun ere en Skamplet i Samfundet og som foregive at være Lovens og Retfærdighedens Håndhævere i Utah, negtet at modtage Kaution, endstjøndt der kunde stilles til et Beløb af en Million Dollars.

Dette er den ene Side af Sagen; nu vil jeg henlede Eders Æmærksomhed til den anden.

I Aaret 1795, omtrent atten Aar efter, at Brigham Youngs Fader havde kæmpet under Washingtons Kommando, kom en Transmand ved Navn Louis Houard til Philadelphia. Han var amerikanist Borgerret i 1803 og giftede sig kort efter, var Børn, og i Aaret 1821 reiste han til Cuba, erholdt et Stykke Land, blev Kolonist og døde i Aaret 1826.

Blandt hans Sønner, der var født i Philadelphia, men som siden reiste med til Cuba, var John Houard. Han drog efter sin Faders Død tilbage til Philadelphia og studerede Medicin ved Jeffersons Kollegium og forblev der til Aar 1843; derpaa reiste han igjen til Cuba, hvor han siden den Tid har op holdt sig, altsaa næsten tredive Aar. Og alligevel gjør han Fordring paa at være en amerikanist Borger, og hans Arrestation og Fængsling af Spanierne, der næsten er foregaaet paa samme Maade som Brigham Youngs, har været Gjenstand for en heel Uges alvorlige Debat i Kongressen, og Præsidenten har Besaling til at forlange hans sieblikkelige Frigivelse, og hvis dette ikke skeer, maae vi erklære Spanien Krig!

Her er to Billeder for Amerikanerne at tage i Betragtning. Tag dem begge i Diesyn og udtryk Eders sande Føleller. Regjeringen fæster en gammel hæderlig Borger, en Mand, der har indehavt mange af dens vigtigste Embeder, en Frihedsens Son, i Fængsel ene og alene paa en Morders Vidnesbyrd, negter at modtage Kaution og sætter en Vagt over hans Huus."

Den spanske Regjering sætter en Mand i Fængsel paa et Vidnesbyrd, der er fuldkommen saa gyldigt som det mod Brigham Young, endstjøndt de ere helt forskellige i Karakter — den Mand gjør

Fordring paa at være amerikansk Borgers og har dog ikke seet Amerika i tredive Aar.

Hvad er Resultatet? Kongressen tager ingen Notits af den amerikanske Borgers, der er fængslet i Utah, men den retter sikkertlig sin Opmærksomhed paa den, der er fængslet paa Cuba. Denne Sag er Malet for dens alvorlige Diskussioner en heel Uge med en Udgift af omtrent 5000 Dollars daglig, og Præsidenten opfordres til at forlange hans Lossladelse, imodsat Falb — Krig!

Det er ganske vist en ædel Gjerning at beskytte vore Borgere i andre Lande, dersom de ere Borgere, og man burde være stolt af at have en Regjering, som vilde gjøre dette; men da jeg hørte og saa alt det Væsen, som gjordes angaaende Howard's Fængsling, maatte jeg uvilkærlig tænke paa Brigham Young, der ogsaa sad i Fængsel.

Verden forundres over, med hvilken Aver vi virke for, at Nætsærvighed skal vedersares vore Borgere, der befinde sig i andre Lande, men vi ere ikke saa noiregnende med vore Borgeres Næt her hjemme. Vi ere lig kalkede Grave, meget smulke og hvide udvendig, men indvendig see de lidt anderledes ud.

Erfaring lærer, at det er ganske let at komme i en eller anden Ulejlighed, men at det ikke er saa let at komme ud af den igjen. Styrelsen har indviklet sig i et sorgeligt Lovvirvar med de Hellige og maa enten fortsætte Striden eller ophæve den. Den letteste Maade at løjmme ud af det paa er naturligvis den bedste, og det er: lad Mormonerne være i Fred. Fortiden viser, at de ere i stand til at passe sig selv. Dersom vi blot vilde bekæmpe den Fordærvelse, som findes paa denne Side af Klippebjergene, ville vi have fuldkommen nok at gjøre. Fernbanen vil underlue Polygamiet. Denne

underlige Institution kan ikke staae sig imod Tidens Aand. Da Mormonerne have mange Hustruer og en stor Husholdning, vil Negningerne for Levnetsmidler og Stads være virksommere til at udrydde Polygamiet end alle Kongressens Biller tilsammen. Der vil ikke blive ret mange Fleerkone-Gistermaal efter denne Tid. Mormonerne ere ikke tvungne til at ægte flere end een Hustru og det vil ikke blive meget almindeligt herefter. Indsørslen af Pariser-Moderne tilligemed Kvindens bekjendte Førsængelighed vil give Polygamiet Vanesaaret. Fleerkonriet aftager. De, som have blot een Kone, ere vel tilfredse.

Interessen for Utahs Guldbminer tiltager daglig. De bedste og rigeste Solvminer paa det amerikanske Kontinent findes i Utah. Befolkningen tiltager mere og mere. Territoriet strider fremad og forbi alle andre Territorier. Der findes intet bedre eller mere virksomt og flittigt agerdyrkende Folk end Befolkningen i Utah. De have opdyrket en Dase i den øde Ørken, og den samlede Indtægt af et godt opdyrket og udviklet Land tilligemed det, som Guldb- og Solvminerne give af sig, vil berige baade Land og Folk betydelig. Alt, hvad Utah behøver er Fred, og dersom denne hersker, vil Utah om to Aar have mindst 140,000 Indvaanere og være værdt omtrent 100 Millioner Dollars.

Utah gaaer en god Fremtid imode. Hvad dets Religion angaaer, det er en Sag, vi ikke behøve at røre ved. Vi ville ikke blive krævede til Negnskab for deres syndige Tro. Ingen af os er tvungen til at annamine deres Lære eller at afstaae fra Dril eller Spil og til at optage deres underlige Vaner og Skikke. Der er ogsaa andre Kirker i Salt Lake City. Brigham Young har selv stjænket 1000 Dollars til Oprættelsen af en for Bapti-

sterne og en for Katholikerne. Vi have der saavel som her Valget mellem hvilkensomhelst Religion. Lad os være retsædige og liberale og komme ihu, at dersom vi ønske at dommes mildt, bør ogsaa vi være overbærende i vores Domme om Andre. Vi kunne være overmaade vel tilfredse, dersom vi ikke have mere Synd at gjøre Negnstab for paa Dommens Dag, end at vi have ladet Mormonerne i Fred.

Vort Regeringssystem for Territorierne er en Blanding af Brovæl og Tyranni; thi saasnart som et Territorium har naaet op til den bestemte Folkmængde, bør det optages som selvstændig Stat, og Indbyggerne burde tillades at regjere sig selv. Utah vil snart have Krav paa dette.

Intet Territorium har gaaet saa hurtig fremad og stuer en saa lovende Fremtid imøde. Dens Indbyggernes Antal børsber sig nu til mere end 100,000. I Aaret 1870 var der 86,786, og efter den nuværende Folketælling er der 106,000 Indvænere i Utah. Dets Folkmængde beløber sig til 40,000 mere end Nebraska, 50,000 mere end Oregon, 30,000 mere end Michigan og 40,000 mere end baade Arkansas, Ohio, Mississippi og Illinois havde, da disse blev optagne i Unionen som Stater. Naar Utah nærer sit bestemte Indbyggerantal, bør det optages som Stat paa det Villaaer, at Polygamiet herefter opheves, og dermed vil Striden være endt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Barnebaab, Konfirmation og Jordpaakastelse.

I forrige Nr. af "Stjernen" indrykkede vi et Afsnit af Mormons Bog om Barnebaabs Ugyldighed og Forkastelighed, hvilket vi ansee for mere end tilstrækkelig til at belyse denne ogsaa i disse Lande saa almindelige Skif. Det er heller ikke for at drøfte denne Ceremonies Værd, vi strive disse Linier, men for at advare vores Sødende mod at deeltage i en Handling, der er saa farligt for Herrens Øine. Vi have nemlig bragt i Erfaring, at der hist og her i Skandinavien findes Sødende, som for at vise en Ven eller Slægtning en Opmærksomhed ikke betenk sig paa at staae Faddet ved slige Leiligheder.

Der er ogsaa Mange i Verden, som ikke tillegge Barnebaab saa dyb religiøs Betydning som Andre, men som kun ansee den som en Ceremoni, hvis vigtigste Formaal er at stadsætte Barnets Navn, og det ansees dersom som en Gressbevisning at blive anmodet om at bære Barnet, holde Huen eller i det Hele taget at være nærværende ved denne Handling. Men vores unge Søstre og Andre skalde ingen finde deeltage i Saadant, thi hvad der kan tilgives vores Medmennesker paa Grund af deres Uvidenhed og Tradition, bliver end mere bespotteligt for en Hellig, der med aabne Øine og bedre Vidende gjor sig skyldig i det samme.

Da Broder Joseph modtog sin første Abenbaring, blev det ham sagt, at alle eksisterende Religionsystemer være vildfarende, og det blev ham strengt besalet,

ikke at følge nogen af dem. Hvad der blev forbudt Joseph er naturligvis forbudt Alle og Enhver, der ønsker at tjene Herren og som ønske at tilegne sig hans Besignelser. Hvor urimeligt er det ikke for en Sidste-Dages Hellig at deelteage i religiose Stikke, som Herren finder Mishag i, og hvor kan en Saadan med god Samvittighed og roligt Sind nedbøje sig for ham og paakalde hans Naade? Vi haabe dette Vink er tilstrækkelig for Enhver til at lede Tanken i den rette Retning i denne Henseende.

En anden saakaldet religiøs Handling, som staar i nær Verorelse med Barnedaaben, ville vi ligeledes høre et Par Ord om, nemlig Konfirmationen. Denne siges at være Slutstenen til den første, idet Barnet i en modnere Alder vedhænder sig de Forpligtelser, som Andre indgik for dem i deres spæde Alder. Denne Stik er ligeledes af menneskelig Oprindelse og uden alt religiøst Værd, hvorfør vi ogsaa finde, at den paa langt nær ikke er saa almindelig udbredt i Kristenheden som Barnedaaben. Hvor kunne Forældre i den nye og evige Vagt tillade deres Born at gaae op til et fremmed Alter og der aflægge Trostabsløfte til et Samsfund, de selv have forladt? Hvor kan Nogen tilstede sit Barn at gaae hen og spotte to Samsfund, idet Barnet efter Konfirmationen gaaer hen og nyder paa Skrømt Mådverens Sakramente „til Syndernes Forladelse“, hvilket baade Forældrene og Barnet selv i den Alder ere fuldt overbeviste om er en Formastelse baade mod Gud og mod det Samsfund, det sniger sig ind i. Ingen timelige Hensyn skulle forlede Nogen til saadan Ubesindighed. Om Verden i Almindelighed ikke har den tilbørlige Vre-frygt for deres kirkelige Anordninger, kan det dog forlanges, at de Sidste-Dages Hellige ikke gjøre sig skyldige i den samme Ringeagt.

Hvad Kraft ligger der i en Mand eller Kvindes Vidnesbyrd, naar de, efter at have forladt Statskirken og ivrigt prædiket imod dens Afgivelser fra Kristi Monster, lade deres Born konfirmere eller med andre Ord stadsfæste som Medlemmer af samme? Kan man forstå Nogen i at ansee dem som Hyklere? og hvor kunne de vente, at Herrrens Aand vil boe hos dem lige godt? Fly alt det, som kan kaste Skygge paa Eder selv eller Guds Gjerning; fly alt det, som er egnet til at bedrove den gode Aand, som er Eder sjælet. „Dersom I ere afsøde med Kristus fra Verdens Børnelærdom, hvi lade I Eder da, som de, der leve i Verden, besvære med Anordninger? Nor ikke, smag ikke, tag ikke derpaa, hvilket alt er til Fordærvelse ved Misbrug, efter Menneskenes Bud og Lærdomme.“ Disse Ord, som Paulus skrev til Kolosserne (2, 20.), kunne passende bringes i Anvendelse paa det Emne, vi ovenfor korteligen have berort.

Endnu ville vi kun tilseie nogle Ord om Jordpaakastelsen. Denne høist taabelige og naragtige Stik, der striver sig fra hin overtroiske mørke Tidsalder, da man troede, at de Afsøde gif igjen, og at Præsterne maatte mane Gjensærdene væk eller „fæste“ dem i Jorden, er ogsaa Noget, de Hellige burde afholde sig fra. Vi ville indrømme, at der gives Tilsælde, hvori de Hellige ikke kunne raade sig selv, som f. Ex., naar Folk ere saa fattige, at de ikke selv kunne bekoste deres Afsøde til Jordens, men maae ansøge Kommunen om Frijord osv. I saa Tilsælde fordrer gjerne Fattigvæsenet, at Ansøgerne skulle til Gjengjæld for Hjælpen underkaste sig Statskirkens Ritus, men lad saa vedkommende Myndigheder forrette denne Ceremoni paa deres eget Ansvar. Hvor derimod de Hellige selv have Handlefrihed, ønske vi,

de skulle frigjøre sig fra alle disse tomme og bespottelige Skifte, imedsat Hald ud-sætte de sig for at blive behandlede for et Præstedområd som Overtrædere af Kirkens Negler.

Forinden vi stred om ovenstaende Emner, forelagde vi Sagen for Præsident Carrington i Liverpool og satte ham ind i Forholdene her tillands i disse Henseender, og det glæder os meget, at hans Opsattelse af disse Ting er eens med vor, eg at han i alle disse Punkter sanktionerer de her fremsatte Ansuelser.

Afløsning og Beskæftelser.

Ældste A. C. Grue, der har præsideret over Jonkopings Konference det for-løbne År, er løst fra sit Kald med tilladelse at reise hjem til Zion med første Emigration, og Ældste N. P. Lindeløf fra Utah er bestillet til at indtage hans Plads. Konferencens Hovedsæde forlægges for Estertiden til Göteborg og vil den herefter benævnes Göteborgs Konference.

Ældste A. P. Søderborg er forflyttet fra Jonkoping til Stockholm, hvor han vil arbeide under Konferencepræsident Mathias Nilssons Bestyrelse.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 301.)

Vi have for publiseret hvad der til-drog sig ved Præsident Youngs og de tolv Apostlers Ankomst til Nauvoo, og en Gjentagelse af samme er dersor unsodven-dig. Sidney Rigdon tilligemed de, der sympathiserede med ham, nærede onde Følelser i deres Hjerter, fordi han ikke blev valgt til Kirkens Leder. Det var dem ligemeget om det var Herrens Ønske, at han skulle præsidere over Kirken eller ikke; det var baade ham og dem nok, at de troede, at han burde indehave denne Plads. Men Herren udkaarer sine egne Tjenere og lader Alling stee efter sin vise Styrelse; han gjør hvad han selv finder for godt og ønsker ingen Indblanding i saa Henseende; dersom Nogen ønsker at tjene ham, da maa han være lydig mod

hans Besalinger og gjøre saaledes som Herren diktterer ham. At Sidney Rigdon ønskede, og troede sig selv fuldkommen stillet til, at indtage en saadan ansvars-fuld Plads, var et indlysende Bevis for, at han var aldeles usiklet og usfuldkom-men til at varetage et saadant Embete, thi den blotte Tanke om alle de Pligter, og det store Ansvar, der stod i Forbin-delse med et saa stort Kald, vilde gjort en Mand øngstelig, og han vilde have følt sin Ringhed og Usfuldkommenhed til at lede et saadant Foretagende. Da han saa, at alle hans Planer gik tilgrunde, begyndte han mere aabenlyst at vise, hvilken Land han befandt. Han begyndte at profetere Omt om Kirken, og gik end-ogsaa temmelig vidt i dette Stykke.

I blandt andre Ting, som han forudsagde, var, at der skulde ikke blive lagt en eneste Steen meer paa Templets Mure. Han forudsagde dette i en Forsamling, hvor Br. Wm. W. Player var nærværende. Da Broder Player forlod Forsamlingen, tog han to Brodre, Archibald og John Hill, med sig, og disse i Forening lagde en Steen paa Templets Mure, og saaledes var denne Profeti blevet til Sintet. I en saa kort Tid blev det bevisst, at Sidney Rigdon var en fals Profet. Opførelsen af Tempelmurene var overdragen Br. Player, som strax efter fik dem færdige og under Tag.

Endssyndt Sidney Rigdon saae, at alle hans talrige Forudsigelser var lige-saa falske som denne, saa profeterede han ligegot, og det sidste, vi hørte om ham, var at han havde spaaret Dind over de Hellige i disse Dale. Stakkels Mand! er dette det eneste Middel, hvorved han kan vise sin Modbydelighed for Herrens Værk? Der er meget Faa, som have mindste Agtelse for ham, eller som have andre Følelser for ham end Medlidenhed.

President Young tilligemed de andre Aposoler tog med Over sat paa de nye Pligter, der paahvilede dem. De var omringede af Fjender, og et stort Ansvar paalaas dem.

Medens Joseph levede og førte Overopshuset, havde det ikke været nødvendigt at overholde en saa streng Punktlighed og fuldstændig Organisation i mange Retninger, men nu efter hans Bortgang følte man, at det var nødvendig. Bisstopperne N. K. Whitney og Georg Miller blev bestillede som Kirkens troe Be-suldmægtigede, og tillige blev det bestemt at foruge Antallet af de Halvfjerdsindskrives Kvorumer. En Skrivelse blev udsendt til de Hellige i Nauvoo og over hele Verden, dateret 15de August, af hvil-

ken, vi her gjengive Abningsartiklen, der lyder saaledes:

„Da de Hellige have dojet meget Dind og været Øffre for en grusom Forfolgelse, og nu maae begræde Tabet af deres elskede Profet og Patriark, som til et Vidnesbyrd om Jesus ere falne som Martyrer, der frivillig overgave sig til blodtorstige Mordere, der havde svoret at ville dræbe dem, og som gode Hyrder satte deres Liv til for Faarene, ansee vi det nødvendig at henvende os til Eder angaaende forstjellige vigtige Gjenstande.

„I have ingen Profet i Klødet til at lede Eder; men I have Apostler, som ere i Besiddelse af Kirkens Nøgler, saa at hvad de besegle paa Jorden, er beseglet i Himlen; de skulle præsidere over alle Kirkens Affærer over hele Verden; de ere under den samme Guds Indflydelse og Veiledning, og den samme Land belærer dem, hvad de skulle gjøre; de have den Hellig-Lands Bistand i Forvaltningen af alle Kirkens Anliggender over hele Verden, og til at opbygge Riget, som Profeten Joseph Smith har grundlagt; men han holder endnu Nøglerne til denne sidste Uddeling og vil holde dem i al Evighed, som en Konge og Præst for Gud, og han vil forrette i Himlen og paa Jorden og iblandt de Afdøde, efter hans Besaling, som ham udsendte.

„Lad Ingen for et Øieblik troe, at hans Plads vil blive udlyst af en Anden. Kom ihu, han staar i sit eget Embede, og han vil bestandig staae der. De tolv Apostler af denne Uddeling staae ogsaa i deres Plads med Myndighed til at forrette, præsidere og regulere Kirkens Anliggender og ville vedblive dermed i al Evighed.

„Hvilken Daarstab, at Menneskenes Born kunne tænke for et Øieblik, at om een, to eller et hundrede af Kirkens Ledere

bleve myrdede, fulde denne Kirke, der er organiseret paa en saa fuldkommen Maade, gaae tilgrunde. Brodre, vær ikke forsagte, thi om ogsaa de Tolv fulde blive udryddede, er der alligevel Kraft og Myndighed tilstede, som vil lede Guds Rige fremad til Triumf og Seir. Denne Kirke skal have mange Profeter og mange Apostler, men de skulle alle komme i rette Lid og rette Orden, under deres Overopsyn, som have Noglerne."

Skrivelsen gav derpaa Veiledning angaaende Indsamlingen, idet den indstændig paalagde de Hellige, som havde Midler, at komme til Nauvoo, nedscætte sig der, og forstaffe de Fattige Arbeide og hjælpe til at opbygge Staden. Tempelarbeidet omhandledes og droftedes med megen Barme, og Nødvendigheden af, at ethvert Medlem skulle betale sin Tiende i dette Viemed, er fremsat med stor Bestemthed.

Det var paa Tiden, at denne Skrivelse blev publiseret, thi Kirken bestod af en Flok, der havde tabt sin Hyrde. Joseph var myrdet; hans Rost var forstummet i Dødens Slummer; men dersom skulle Faarene ikke adspredes. Overalt blev Skrivelsen modtagen af de Hellige og læst med Glæde. De vidste, at Rosten kom fra den sande Hyrde, og endført Joseph havde forladt dem, vidste de alligevel, at den Myndighed, som han besad, endnu var paa Jorden. Dette var til stor Trost og Besignelse for dem.

Paa samme Lid optraadte nogle Mænd, som sagde at lokke de Hellige ud

i Orkenen, hvor de efter Lovske skulle modtage deres Begavelser. Et Rygte var sat i Omløb, at Præsident Young tilligemed de andre Apostler stode i hemmelig Forstaelse med disse Mænd; og at de vare deres Medhjælpere i at udføre saa Mange som mulig, og endført de Tolv prædikede imod denne Udvandring i Orkenen offentlig, var det dog deres Ønske, at Folket skulle gaae. Dette var en meget snild anlagt Plan, ved hvilken Satan og hans Ejendomme haabede at sætte Splid iblandt Folket og forstyrre Herrens Værk. Dersom nu Præsident Young eller nogle af Apostlerne fremstode og prædikede imod Oprættelsen af saadanne Kompagnier, og formanede Folket til at forblive i Nauvoo, saa sagde Øphavsmændene til dette løgnagtige Rygte: „Sagde vi ikke til Eder, at de Tolv vilde prædike imod dette Foretagende? Det var Alt sammen aftalt paa forhaand ved vores hemmelige Sammenkomster. I maae ikke troe deres offentlige Protest.“

Bed Hjælp af saadanne Midler haabede Modstanderne at lænke de Hellige og lede dem i Fordærvelse. Men alle disse Kneb vare ikke i stand til at skuffe dem, der vare i Besiddelse af Guds Land. Da de hørte Præsident Young erklære, at det var Guds Willie, at Folket skulle forblive i Nauvoo og opbygge Templet og saae deres Begavelser der, saa troede de hans Ord, thi Herrens Land vidnede for dem, at det var Sandhed.

(Fortsættes.)

Korrespondance.

Dampstibet „Nevada“, udfør New York
den 10de Juli 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Det glæder mig at kunne tilmelde Dem, at vi have haft, saavidt vi ere komne, en meget heldig Reise. De første Dage efter vi forlod Liverpool havde vi stærk Mod vind, hvilket holdt os tilbage en heel Deel og tillige havde tilfølge, at de fleste Emigranter blev syge; jeg selv maatte dele deres Skjægne. Skjøndt Soshygen og den kolde Luft vare ubehagelige Reisefammerater, troer jeg dog, at de Hellige derved frelstes fra andre Sygdomme, som maaße Varmen vilde medført. Den sidste Uge have vi haft det deiligeste Veir, man kan tænke sig, hvilket vi ere saameget bedre ifstand til at støttere efter den stormfulde Begyndelse paa Reisen.

Præsident Eric Peterson var slet ikke syg, og han var utrættelig i at besøge de Syge, støtte dem lidt bedre Mad og Pleie og at faae dem op paa Dækket saa meget som muligt, hvorved de snarere blive rafte.

Tiden ombord paa et Emigrantsfib er naturligvis lidt kjedelig; den ene Dag har en slaaende Lighed med den foregaende, og kun sjeldent har man lidt Omvereling; et Skib i det Fjerne eller nogle Marsvin legende i Oversladten af Bandet blevet betragede med megen Interesse.

Hver Dag Kl. 2 havde vi sorte Forsamlinger, hvori Brødrene fra Zion gav de Hellige de nødvendige Raad med Hensyn til Reiselivet, og hvorledes man skulde omgaaes hverandre, naar man er paa saa indskrænket Rum. Det er mig en For-

noielse at kunne sige, at de Hellige have sat disse Raad i Udoselje, og den bedste Forstaelse hersker imellem dem. Enhver synes at have sat sig til Opgave at gjøre det saa behageligt som mulig for de Andre. Jeg har ikke hørt Nogen ytre den mindste Utilfredshed, men bestandig modt Glæde og Tilfredshed.

I dag myldede det paa Dækket allerede ved Solopgang med Hellige, som onskede at være blandt de første til at stue Josephs Arveland, og enhver kommer med Spørgsmaalet: naar see vi Land? Jeg antager, vi komme til New York omrent ved Middagstid. Kapitainen og Mandslabet have vist sig meget forekommende imod os.

Beg Middagstid.

Vi have nu faaet Land i Sigte, og det var med Henrykelse jeg atter suede mit Adoptivland. Jeg maa bede Dem undskynde om Sammenhængen i dette Brev er mindre god, da De nok kan indee, der er lidet No til Skrivning. Vi have ingen Dødsfald haft iblandt os, men de Engelske havde en lille Dreng, som døde idag; han vil blive begravet i Land. Vi havde Kompagniet inddelt i sex Kredse, af hvilke Mr. Willumsen varetog den sjette, ligesom i Kjøbenhavn, og vor gamle, trofaste Forstander fra Kjøbenhavn var ogsaa Forstander ombord, og Alle stilte sig godt fra deres forskjellige Hverb. Utahsangen toner Dag efter Dag i alle Tonarter og paa allelags Instrumenter.

Jeg maa i Sandhed rose mine Sandkende for deres Agtpaagivenhed og gode Orden paa Reisen hertil; et bedre Kom-

pagni troer jeg neppe har krydset det mæ-
ige Dyb.

Castle-Garden, New York,
den 10de, Aften.

Vi kom i Land Kl. 3 Eftermiddag. Vi havde et svært arbeide med Reisegodset; det var et helt Bierg, da alt blev samlet, og nogle af Kaserne vare saa svært bestaaede med Jern, at man gjerne kunde smedet en Hjulskinne deraf. Br. Staines er en dygtig Forretningsmand og gjorde alt mulig for at hjælpe og veilede Emigranterne. To af de Familier, der ventede at finde Reisepenge i New York ved deres Ankomst hertil, blevе stussede, og deres Bedrøvelse var stor og beklagelig; men ved at appellere til Kompagniets Godgjorenhed, fuldte jeg endelig udvirket, at Alle komme med. Saagodtsom al vor Bagage lod Toldvæsenet passere uaabnet, kun de smuldeste Knusserter blevе mærkede

"misstænklig". Dette kan maatte tjene senere Emigranter som Vink. De "fremmede" Emigranters Læs, fornemlig Irlandernes, blev aabnet og undersøgt meget noie, hvorfør vore Sødflyvende følte sig færdedes lykkelige ved, at deres slap saa let igjennem. Her er en Summen og Surren som Lyden af "mange Vandens Falz", men nu er jeg da heldigvis ogsaa færdig med min Skrivning.

Jeg har idag havt en Samtale med en Referent for Bladet "Sun", som udspurgte mig om Reisen, Tilstanden, Humøret, Forhaabningerne osv., osv. og jeg formoder en lang og "meget interessant" Artikel vil figurere i Avisen imorgen.

Med hærlig Hilsen til Dem, Brodrene Madsen, Thomsen, Olsen og alle mine Venner i Skandinavien undertegner jeg mig Deres

Broder i Evangeliet
Anthony H. Lund.

NB. Vi have ligeledes modtaget Brev fra Broder Sørensen, for hvilket vi herved venligst takke; men da Indholdet i det Væsentlige er eens med ovenstaende, vil det ei blive indrykket i "Stjernen".

Blandingar.

Kolera udbreder sig stærkt i Rusland og nærmer sig hurtig det øvrige Europa, hvor der hersker stor Frygt for den, og forebyggende Forholdsregler tages mange Steder, især i Tyskland. I St. Petersborg har der siden dens Udbud den 22de Juni til 12te Juli været 565 Tilsælde, hvoraf 240 dødelige.

Altter i Aar rase store Skovbrande i det Indre af Rusland, som have kostet mange Mennesker Livet; man formoder, Olden er paasat.

Thyrliet. Den 4de Juli asbrændte 1000 Huse i Scutari, der hovedsagelig beboedes af Fattigfolk.

Italien. Ved Oversvømmelsen af Floden Po ere flere Landsbyer bortstykkelede og circa 750 Mennesker omkomne.

Tydkland. Der arbeides stærkt paa at faae en Lov vedtaget, der skal berøve Jesuiterne alle borgerlige Rettigheder i det nye tydste Rige, og tillige opbryde deres Orden. Pressefriheden er ogsaa blevet indskrænket.

Spanien. Den 18de Juli var Kongen og Dronningen af Spanien utsatte for et dristigt Mordattentat. Morderne vare posterede paa forskellige Hold, og man har i de omliggende Bygninger fundet henved 40 Knugler eller Mørker efter Knugler. En af Morderne blev dræbt paa Stedet og to saarede toges tilbage.

Religionsfriheden i Sverrig. Som bekjendt staer Sverrig endnu temmelig langt tilbage, hvad Religionsfrihed angaaer, og der forefalder endnu jevnlig Processer imod Sekterere, der søger at udbrede deres fra Statskirken afgivende Tro. En faadan Proces imod en Baptist Ustilling skal ifølge „Norrköping Tidning“ have vært faadan Opsigt i England, at den derværende „evangeliske Alliance“ agter at sende et Bonstrift til den svenske Regierung om Religionsfrihedens Udvidelse.

I Persien har den frygtelige Hungersnod, som saa længe har hjemføgt hint ulykkelige Land, krævet 3 Millioner Offre. I Byen Teheran alene, der tæller 130,000 Indbyggere, ere ikke mindre end 106,000 Mennesker bortrevne.

Japan. Et Fordsjælv, som hjemføgte Gostaden Hamida forrige Maaned, omkom 500 Mennesker. — Keiseren af Japan synes at tage alvorlig sat paa at indføre europæisk Kultur i sit Rige. Saaledes er der i Sommer sendt et talrigt Selstab af unge intelligente Mænd, ja selv nogle Damer, til de Forenede Stater, hvor de skulle uddannes i nyttige Kundskaber. De maae ikke lade sig adoptere som Borgere i noget fremmed Land, men efter fuldendt Studium, som bekostes af Staten, vende tilbage til Japan, hvor de da skulle ansættes i forskellige Embedsstillinger.

Nyt fra Utah.

Alle Efterretninger samstemme i at Sæden staer godt i Utah i Aar, og man venter over en Middelhost. Græshopperne ere ikke mandstærke nok i Sommer til at gjøre nogen synderlig Skade; selv Beboerne af Weber og Summit County, hvor man ikke ventede at avle andet end Græshopper, og som dersor faaede Lidet eller Intet, fortryde nu, at de ikke faaede Mere. Sundhedstilstanden er god, trods Varmen; man har ikke haft noget Dødsfald af Solstil derhjemme som i de store Byer i Østen, hvor der f. Eg. i New York er død indtil 100 daglig deraf i nogen Tid. Som Bevis paa Dodeligheden i New York i denne Sommer kan ansæres, at i Ugen endende 6te Juli døde 1569.

Utah Nordbane aabnedes 13de Juni; den strækker sig fra Pacificbanen 25 engelske Mil Nord og roses som en god og velbygget Vej. Den agtes forlænget ind i Cache Valley, berørende de fleste og triveligste Settlementer i nævnte rige Dal.

Besøg af Journalister. Omkring hundrede Redaktører fra forskellige Byer i Staten Iowa ankom til Salt Lake City den 16de Juni, hvor de besøgte Tabernaklet Theatret, Camp Douglas og andre Seeværdigheder.

Den 22de Juni ankom en Mængde udmærkede Reisende til Salt Lake fra Australien, Ny Zeeland og Kina. Alle Byens Hoteller ere oversyldte med Reisende.

Todages Forsamlinger afholdes stadig i forskjellige Dele af Territoriet, hvilke ere talrig besøgte af de Hellige og tildeles af Fremmede.

Drebt af Indianere. En ung dansk Mand ved Navn Nils Heisel, 17 Aar gammel, blev drebt af Shiverute Indianere i Sanpete den 16de Juni og hans Hest stjalet. Venligfindede Indianere bragte denne Østerretning. Adskillige Kreaturer ere stjaalne i den senere Tid.

Den 19de f. M. brodes Grunden i Corrine til en ny Jernbane, der skal føre fra Utah, Idaho og Montana.

Tempelarbeidet. Den 19de f. M. bragtes fire store Granitblokke til Tempelpladsen, henholdsvis veiende 9,173, 9,093, 8,680 og 8,380 Pond. Der skal de tjøres 32 saadanne Blokke i de nærmeste Dage; man agter at lægge en Skinneve i fra Depotet lige ind paa Tempelpladsen til Transport af Bygningsmaterialier.

Nettelse.

I forrige Nr. Side 308, 2den Spalte, 17de Linie forneden staaer: er udsprungen fra, løs: er iblandt.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

In d h o l d.

Side.	Side.		
Lilbageblif paa Utah-Affarerne	321.	Korrespondance	333.
Redaktionens Bemærkninger	328.	Blanding	334.
Lidt af vor Kirkes Historie	330.	Nyt fra Utah	335.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Lyft hos F. E. Bording.